

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., ve věci žalobců **a) S. B. a b) M. B.**, oba bytem R. 76, V., zastoupených Mgr. Michalem Chmelařem, advokátem se sídlem Zlín, Rašínova 522, proti žalovanému **Krajskému úřadu Zlínského kraje**, se sídlem Zlín, třída Tomáše Bati 21, za účasti osoby zúčastněné na řízení RWE GasNet, s. r. o. se sídlem Ústí nad Labem, Klíšská 940, zastoupené Mgr. Kamilem Stypou, advokátem se sídlem Ostrava, Varenská Office Center, Varenská 51/2723, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 8. 2015, č. j. KUZL 51504/2015, **ve věci omezení vlastnického práva,**

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalobci a) **se** po právní moci tohoto rozsudku **vrací** z účtu Krajského soudu v Ostravě zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč k rukám Mgr. Michala Chmelaře, advokáta se sídlem Zlín, Rašínova 522.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobci se podanou žalobou domáhají zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jejich odvolání a potvrzeno (se změnou spočívající toliko v opravě gramatického tvaru slova „spočívající“) rozhodnutí Městského úřadu Vsetín (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 5. 2015, č. j. MUVS-S903/2015/OÚPSŘ-333/Kre-21, jímž bylo rozhodnuto o omezení vlastnického práva žalobců k pozemku par. č. 848/133 zapsaného v katastru nemovitostí u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, katastrální pracoviště Vsetín, na listu vlastnictví 3624, obec Vsetín, k. ú. Rokytnice u Vsetína, spočívajícím v právu oprávněného zřídit a provozovat plynárenské zařízení distribuční soustavy (včetně jeho součástí) ve prospěch vyvlastnítele, tj. osoby na řízení zúčastněné. Výrokem II. byla stanovena náhrada pro vyvlastňované výši 78.411 Kč.

Žalobci s rozhodnutím nesouhlasí a namítají, že 1) napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje žádnou konkrétní správní úvahu o tom, zda byla splněna podmínka existence veřejného zájmu dle ustanovení § 3 odst. 1 zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (dále jen „zákon o vyvlastnění“). Žalobci se domnívají, že naplnění veřejného zájmu je třeba vždy posuzovat podle konkrétních okolností jednotlivého případu (k tomu blíže viz rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1857/2011) a nelze se spokojit s tím, že veřejný zájem vyplývá z právní úpravy energetického zákona;

2) rozhodnutí žalovaného ani ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně neobsahuje konkrétní posouzení a správní úvahu o tom, zda veřejný zájem převažuje nad zachováním dosavadních práv žalobců (k tomu žalobci odkazují na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 3138/2010). Žalobci poukázali na znehodnocení dosud bonitního pozemku a podstatné ztížení či znemožnění jeho využití pro výstavbu, k níž je určen. V rozhodnutí nejsou zohledněny konkrétní okolnosti věci a bezpečnostní rizika, která mohou dle žalobců veřejný zájem oslabovat. Žalobci proto požadovali již při ústním jednání změnu trasy plynovodu přes pozemek p. č. 848/132 či jiné trasy, s ohledem na široká bezpečnostní pásma, v nichž provozovatel plynárenských zařízení obvykle nepovoluje bydlení. Žalobci uvedli už v odvolání, že trasa zamýšleného plynovodu není v souladu s ustanovením § 59 odst. 4 energetického zákona, když vyvlastnitel by mohl vést plynovod po vedlejším pozemku. Žalovaný nepostupuje správně, pokud paušálně odmítá argumentaci žalobců, že trasa plynovodu je naplánována mezi rodinnými domy

manželů D. a pana V., kde nebude dodrženo ochranné bezpečnostní pásmo 20 m na každou stranu plynovodu;

3) nebyla splněna podmínka ustanovení § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění, tj. požadavek přiměřeného rozsahu vyvlastnění. Žalovaný nemůže odmítnout vypořádat se s touto námitkou jen s poukazem na územní rozhodnutí či územní plán. Povinnost souladu vyvlastnění s cíli a úkoly územního plánování je stanovena samostatně v § 3 odst. 2 zákona o vyvlastnění. Obě tyto podmínky tak musejí být splněny současně. S tím souvisí relevantní existence možnosti vést trasu plynovodu po jiném pozemku, což by umožnilo bez podstatných komplikací zasáhnout do práv žalobců v podstatě menším rozsahu. Alternativní trasu plynovodu by přitom bylo možné realizovat i při zvažení skutečnosti, že převážná část stavby je již provedena.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Domnívá se, že v odvolacím řízení důsledně přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí o vyvlastnění a současně i vyvlastňovací řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a správnost tohoto rozhodnutí v rozsahu námitek uplatněných žalobci jak v prvostupňovém řízení, tak i v odvolání. Obě rozhodnutí byla dostatečně, přesvědčivě a srozumitelně odůvodněna. Žalovaný s odkazem na odůvodnění rozhodnutí doplnil, že veřejný zájem byl v rámci řízení prokázán. Pokud se týká žalobní námítky č. 2) (*dle číslování soudu*), k té žalovaný uvedl, že tato již byla námitkou odvolací a žalovaný se s ní dostatečně vypořádal v odůvodnění rozhodnutí, na něž odkázal, a doplnil, že jak žalobci, tak třetí osoby měly a mohly své argumenty vůči stavbě, pro kterou je nyní vyvlastňováno, uplatňovat v rámci pořizování územně plánovací dokumentace a v územním řízení pro umístění stavby. Územně technické požadavky na konkrétní stavbu a podmínky jejího umístění nelze v rámci vyvlastňovacího řízení přezkoumávat. Argumentace ohledně obsahu rozhodnutí o umístění stavby plynovodu a způsobu jeho oznamování účastníkům řízení jde nad rámec žaloby a nad rámec vyvlastňovacího řízení. K námitce č. 3) žalobce žalovaný toliko odkázal na stranu 8 rozhodnutí vyvlastňovacího úřadu, v němž je dle jeho názoru uvedena úvaha týkající se splnění podmínky ustanovení § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění, a současně upozornil na ustanovení § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění upravujícího koncentraci vyvlastňovacího řízení. Přesto, že žalobci uplatnili tuto námitku až po koncentraci, žalovaný se touto námitkou zabýval. Žalobci však touto námitkou opět brojí proti původnímu územnímu řízení, nechtějí změnit rozsah vyvlastnění, ale chtějí dosáhnout změny územního rozhodnutí a trasu plynovodu přesunout jinam.

Osoba zúčastněná na řízení se k žalobě vyjádřila tak, že se žalobou nesouhlasí, dle jejího názoru se správní orgán I. stupně i žalovaný otázkou veřejného zájmu řádně vypořádali. Veřejný zájem na zřizování a provozování distribuční soustavy stanoví § 2 odst. 2 bod 1 zákona č. 458/2000 Sb. Dále uvedla, že o existenci ochranného a bezpečnostního pásma, které vzniklo 14. 7. 2000, kdy územní rozhodnutí nabylo právní moci, žalobci měli a mohli vědět, neboť územní řízení na stavbu plynovodu bylo s tehdy platným zákonem č. 50/1976 Sb. vedeno veřejnou vyhláškou, zveřejněnou na úřední desce Města Vsetína od 12. 6. 2000 do 28. 6. 2000. Trasa plynovodu je vyznačena v grafické části platného územního plánu města Vsetín a současně v grafické části Zásad územního rozvoje Zlínského kraje, kde byla stavba do roku 2012 vedena jako veřejně prospěšná stavba. Při aktualizaci ZÚR ZK byla trasa plynovodu z návrhu převedena do stavu stávající s tím, že

převážná část již byla realizována a kolaudována a zbývalo dokončit menší část stavby v k. ú. Rokytnice u Vsetína. Stavba byla územním rozhodnutím umístěna tak, jak bylo vyznačeno v územně plánovací dokumentaci a na základě územního rozhodnutí vznikla konkrétní ochranná a bezpečnostní pásma. Rozsah omezení vyvlastňovaného pozemku pak byl vymezen právě ochranným pásmem tak, aby byl pozemek omezen skutečně jen v nezbytném rozsahu k dosažení účelu vyvlastnění. Při ústním jednání konaném dne 17. 4. 2015 byl žalobce poučen o tom, že námitky proti vyvlastnění mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání. Proti rozsahu navrženého zatížení pozemku věcným břemenem nevznesli žalobci žádné námitky a nepožádali o rozšíření vyvlastnění, nenavrhli žádné další důkazy.

Při ústním jednání soudu dne 27. 6. 2016 žalobci dále uvedli, že trasa plynovodu po 16 letech od umístění stavby již neodpovídá aktuálním poměrům a podmínkám, hrozí sesuvy svahů, ničení zahrad. K vyjádření osoby zúčastněné na řízení žalobci uvedli, že není pravda, že by si byli vědomi toho, že budou stavět v ochranném pásmu. Vyjádřením ze dne 28. 7. 2005 bylo žalobcům právním předchůdcem zúčastněné osoby sděleno, že stavbou rodinného domu a septiku nedojde k dotčení ochranného pásma a stavební úřad pro garáž nepožadoval nové vyjádření. Stavba garáže byla provedena v souladu se stavebním povolením ze dne 9. 8. 2006, byla řádně zkolaudována.

Žalobci k důkazu předložili dopis starostovi Vsetína obyvatel Rokytnice týkající se předmětného záměru na dostavbu plynovodu ze dne 2. 4. 2015, usnesení o zastavení vyvlastňovacího řízení ze dne 19. 12. 2014, dopis žalobců správnímu orgánu I. stupně týkající se dříve vedeného vyvlastňovacího řízení ze dne 27. 1. 2014, dopis společnosti Ekoplan žalobcům k prokázání toho, že již v roce 2011 bylo se žalobci jednáno ohledně zřízení věcného břemene, vyjádření SMP ze dne 28. 7. 2005 k existenci plynárenského zařízení, 1. strana souhrnné technické zprávy, která byla součástí stavebního povolení ke zbudování garáže žalobců.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že dne 5. 6. 2000 bylo správním orgánem I. stupně vydáno územní rozhodnutí č. 34/00 o umístění stavby varianty řešení trasy vysokotlakého plynovodu DN 500- Obchvat Vsetína, které nabylo právní moci dne 14. 7. 2000.

Dne 26. 1. 2015 požádala osoba zúčastněná na řízení jakožto vyvlastnitel o zahájení vyvlastňovacího řízení pozemku žalobců.

V oznámení o nařízení ústního jednání ze dne 2. 3. 2015, doručenému žalobcům dne 3. 3. 2015, je uvedeno poučení žalobců ve smyslu ustanovení § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění.

Dne 17. 4. 2015 se konalo ve věci ústní jednání, jehož se zúčastnil žalobce a) a vyjádřil se tak, že nesouhlasí s trasou navrhovaného plynovodu, neboť jeho nemovitosti jsou v bezpečnostním pásmu, a požadoval přeložení plynovodu tak, aby ochranné pásmo bylo mimo nemovitosti. Dále uvedl, že se zúčastněnou osobou nedošlo k dohodě, nabízené částky za znehodnocené pozemky jsou v minimální

možné výši odhadu. Žalobce a) doplnil, že nesouhlasí s vydaným územním rozhodnutím, ke kterému neměl možnost se vyjádřit. Vysokotlaký plynovod prošel určitými změnami, které dle jeho názoru s ním měly být projednány, případně mělo být vydané územní rozhodnutí zrušeno a mělo být vydáno nové.

Dne 20. 5. 2015 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o omezení vlastnického práva žalobců k předmětnému pozemku.

Dne 4. 6. 2015 se žalobci proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně odvolali, odvolací námitky jsou obsahově shodné se žalobními námitkami.

Dne 21. 8. 2015 bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí.

Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyvlastnění je přípustné jen pro účel vyvlastnění stanovený zvláštním zákonem a jen jestliže veřejný zájem na dosažení tohoto účelu převažuje nad zachováním dosavadních práv vyvlastňovaného. Vyvlastnění není přípustné, je-li možno práva k pozemku nebo stavbě potřebná pro uskutečnění účelu vyvlastnění získat dohodou nebo jiným způsobem.

Podle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyvlastnění lze provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem.

Podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení.

Podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) bodu 1 zákona č. 458/2000 Sb., energetického zákona (dále jen „energetický zákon“), pro účely tohoto zákona se rozumí v plynárenství distribuční soustavou vzájemně propojený soubor vysokotlakých, středotlakých a nízkotlakých plynovodů, plynovodních přípojek ve vlastnictví provozovatele distribuční soustavy a souvisejících technologických objektů, včetně systému řídicí a zabezpečovací techniky a zařízení k převodu informací pro činnosti výpočetní techniky a informačních systémů, který není přímo propojen s kompresními stanicemi a na kterém zajišťuje distribuci plynu držitel licence na distribuci plynu; distribuční soustava je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.

Podle ustanovení § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění námitky proti vyvlastnění a důkazy k jejich prokázání mohou být uplatněny nejpozději při ústním jednání; k později uplatněným námitkám a důkazům se nepřihlíží. O tomto následku musí být účastníci poučeni v uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení.

K námitce žalobců č. 1) krajský soud uvádí, že stavba vysokotlakého plynovodu je součástí distribuční plynárenské soustavy a je ze zákona zřizována a provozována ve veřejném zájmu [§ 2 odst. 2 písm. b) bodu 1 energetického zákona]. Krajský soud tak považuje za správný názor správních orgánů, o tom, že veřejný zájem je při vyvlastňování pozemku pro výstavbu plynovodu dán ze zákona a není jej potřeba dále prokazovat, jak se naopak domnívají žalobci. Rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1857/2011, na který žalobci poukázali v žalobě, se týkal omezení vlastnického práva pro vytvoření podmínek pro zajištění přístupu k pozemku a stavbě, kdy veřejný zájem soudy nebyl shledán. Názor Nejvyššího

soudu vyslovený v tomto rozsudku, a to že veřejný zájem je třeba zjišťovat pro každý konkrétní případ byl žalobci vytržen z kontextu odůvodnění rozhodnutí, když Nejvyšší soud se v dané věci zabýval variantami, kdy i byť na první pohled soukromý zájem (přístup ke stavbě) může být shledán obecně prospěšným. Jedná se tak o zcela jinou situaci, než je nyní posuzovaný případ. Žalobní námitka č. 1) tak byla soudem shledána nedůvodnou.

K námitce č. 2) žalobců krajský soud uvádí, že není pravdou, že by rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné co do úvahy správních orgánů o tom, zda veřejný zájem převažuje nad zachováním dosavadních práv žalobců. Z rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 3138/2010 vyplývá, že *v řízení o vyvlastnění nemůže chybět úvaha o převaze veřejného zájmu nad zájmem vlastníka; předpokladem takové úvahy ovšem zpravidla je, že vlastník svůj zájem specifikuje*. Žalobci až v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně svůj zájem specifikovali tak, že jej spatřují ve znehodnocení bonity pozemku, podstatném ztížení jeho využití pro výstavbu a zájmu na eliminování bezpečnostních rizik.

Ohledně znehodnocení pozemku již správní orgán I. stupně v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že náhrada byla stanovena na základě znaleckého posudku předloženého vyvlastňovanými, a postup stanovení náhrady za vyvlastnění podrobně popsal na str. 10 a 11 svého rozhodnutí. Žalovaný k této námitce toliko uvedl, že znehodnocení bonitního pozemku a znemožnění budoucí výstavby na něm bylo vyhodnoceno v rámci vypracování znaleckého posudku (str. 8 rozhodnutí). Krajský soud k tomuto doplňuje, že znehodnocení bonity pozemku a podstatné ztížení jeho využití pro výstavbu jsou zákonným důsledkem již pravomocného rozhodnutí o umístění předmětné stavby, k níž ze zákona náleží ochranné pásmo, a nikoli až vyvlastnění samého. Proto také tyto důsledky jsou zohledňovány v rámci určení výše náhrady za vyvlastnění.

Žalovaný se s námitkou zájmu na eliminování bezpečnostních rizik zabýval ve svém rozhodnutí na str. 7 třetí bod vypořádání námitek, když uvedl, že na pozemku parc. č. 848/133 v k. ú. Rokytnice u Vsetína byla na základě stavebního povolení ze dne 9. 8. 2006 povolena garáž u rodinného domu č. p. 76, zpevněná komunikace a sjezd z místní komunikace. Toto povolení bylo vydáno již za existence ochranného a bezpečnostního pásma předmětné stavby plynovodu, a dále ve svém odůvodnění dovodil, že stavební úřad by stavbu nepovolil, pokud by neměl souhlas osoby provozující příslušnou plynárenskou soustavu. Tento souhlas je udělen jen tehdy, pokud to umožňují technické a bezpečnostní podmínky a nedojde-li k ohrožení života, zdraví či bezpečnosti osob. Žalovaný tak učinil závěr, že veřejný zájem není oslaben nad zájmem soukromým.

Krajský soud tak považuje tvrzení žalobců o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného za nesprávné, neboť žalovaný se k posouzení převahy veřejného zájmu nad soukromým, jak jej vymezili žalobci, ve svém rozhodnutí vyjádřil. Žalobci namísto argumentace proti úvahám žalovaného, tj. výtek, v jakém směru jsou úvahy žalovaného vadné, nelogické, atd. namítají, že úvahy v žalobou napadeném rozhodnutí absentují, což, jak uvedeno výše, není pravdou, proto je tato námitka shledána nedůvodnou.

Ohledně dotčení práv 3. osob (konkrétně manželů D. a p. V.), krajský soud uvádí, že žalovaný zcela správně ve vyvlastňovacím řízení zohledňuje pouze zájmy vyvlastňovaných, tedy žalobců, nikoli jiných osob, na jejichž případné porušení práv

žalobci ve vyvlastňovacím řízení týkající se pouze vyvlastnění pozemku žalobců, upozorňovali. Postup žalovaného byl tak i v tomto případě správný.

K námitkám žalobců týkajících se možnosti změny trasy plynovodu krajský soud uvádí, že v řízení o vyvlastnění již nelze zvažovat jiné varianty umístění stavby, pro níž mají být nemovitosti vyvlastňovány (viz dále).

K námitce č. 3) žalobců krajský soud uvádí, že tato je nedůvodná, neboť pokud se týká přiměřenosti vyvlastnění dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění, jde toliko o posouzení nezbytného rozsahu vyvlastnění dotčeného pozemku, ale pro již umístěnou stavbu. Jak uvedeno výše, v řízení o vyvlastnění už není místo pro změnu umístění stavby. Krajský soud dospěl k závěru, že tuto námitku bylo možné uplatnit nejpozději v územním řízení o umístění stavby s ohledem na možné dotčení vlastnického práva žalobců. Stejně tak ani případné vady územního řízení, tj. porušení procesních práv účastníků (tvrdí-li žalobci, že byli opomenuti jakožto účastníci územního řízení), nemohou být řešeny správními orgány ve vyvlastňovacím řízení. Těmto vadám se mohli žalobci bránit nástroji svěřenými jim správním řádem a stavebním zákonem v řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby.

Krajský soud tak konstatuje, že námitka žalobců týkající se nepřiměřenosti vyvlastnění z důvodu existence alternativní trasy plynovodu je námitkou, která je ve vyvlastňovacím řízení nepřipustná. Přiměřenost dle ustanovení § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění je přiměřeností týkající se rozsahu vyvlastnění pro již umístěný záměr územním rozhodnutím na základě územního řízení, jinými slovy, smyslem tohoto ustanovení je, aby byl vyvlastněním poškozen jen takový rozsah pozemku vyvlastňované osoby, který je nezbytně nutný pro již umístěnou stavbu, a nikoli pozemek větší.

Krajský soud neprovedl důkazní návrhy žalobců, neboť část listin, konkrétně korespondence se starostou města Vsetína, usnesení o zastavení původního vyvlastňovacího řízení a dopis společnosti Ekoplan k tvrzeným důvodům nezákonnosti rozhodnutí žalovaného neprokazuje ničeho, a další listiny směřovaly k prokázání nových tvrzení vznesených při ústním jednání soudu týkajících se provedení stavby garáže, tj. tvrzení, která nebyla obsažena v žalobě a žalobci podle obsahu správního spisu uvedenými skutečnostmi neargumentovali ani ve správním řízení. Krajský soud v této souvislosti poukazuje jednak na princip koncentrace zakotvený v ustanovení § 22 odst. 2 zákona o vyvlastnění, dle něhož mohou být námitky proti vyvlastnění uplatněny nejpozději při ústním jednání, což se v případě žalobců nestalo, když ústní jednání proběhlo dne 17. 4. 2015, a dále rovněž na ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. dle něhož soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů, přičemž dle ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. lze žalobu rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. Tato lhůta uplynula dne 26. 10. 2015, a proto soud k námitce uplatněné po této lhůtě nepřihlíží.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšný žalovaný se náhrady nákladů řízení vzdal.

O náhradě nákladů řízení osoby na řízení zúčastněné rozhodl soud podle § 60 odst. 5 s. ř. s., když této osobě neuložil v řízení žádnou povinnost a neshledal ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele, které by přiznání náhrady nákladů řízení této osobě odůvodňovaly.

Krajský soud nerozhodoval samostatně o návrhu žalobců ze dne 4. 5. 2016 na přiznání odkladného účinku žalobě, neboť osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření k návrhu dne 10. 6. 2016 soudu sdělila, že do pravomocného rozhodnutí soudu o předmětné žalobě nebude stavbu plynovodu zahajovat. Soud ve věci obratem dne 15. 6. 2016 nařídil ústní jednání, aby mohlo být ve věci samé bez zbytečného odkladu rozhodnuto. Poplatková povinnost vzniká až právní mocí rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku, v němž se žalobcům současně ukládá povinnost uhradit soudní poplatek z tohoto návrhu (viz usnesení NSS ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012 – 32). Protože soud v dané věci o návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval, nevznikla žalobci a), který již soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku zaplatil, poplatková povinnost [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích a contrario]. Soud proto rozhodl v souladu s § 10 odst. 1 zákona o soudních poplatcích o vrácení poplatku žalobci a) ve výši 1.000 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ĺ n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Olomouci dne 27. června 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu